

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6955/2023
04.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Марица Радовановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 22274/22 од 03.11.2022. године, у седници одржаној 04.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 22274/22 од 03.11.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 22274/22 од 03.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 7249/18 од 24.10.2018. године, исправљеном решењем истог суда од 08.06.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужилји на име накнаде штете исплати 352.800,00 динара са законском затезном каматом од 24.10.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље да се обавезе тужена да јој исплати законску затезну камату на износ од 352.800,00 динара, почев од 14.05.2015. године до 24.10.2018. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилји на име трошкова поступка исплати 54.712,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 22274/22 од 03.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда, исправљену решењем истог суда од 08.06.2022. године, у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда, исправљена решењем истог суда од 08.06.2022. године, у ставу другом изреке, тако што је тужена обавезана да тужилји исплати законску затезну камату на износ од 352.800,00 динара, почев од 14.05.2015. године до 24.10.2018. године. Ставом трећим изреке, преиначена је

првостепена пресуда, исправљена решењем истог суда од 08.06.2022. године, у ставу трећем изреке, тако што је обавезана тужена да тужилји на име трошкова поступка исплати 62.212,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужилји на име трошкова другостепеног поступка исплати 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11...87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите о ком је одлучено побијаном пресудом је накнада материјалне штете тужилји која јој је проузрокована на малинама, због невремена праћеног градом у ситуацији када противградна одбрана није дејствовала. Ревизија тужене усмерена је на разрешење чињеничног питања конкретног спора, као и правилност оцене доказа који су изведени током поступка, што нису разлози за одлучивање о посебној ревизији. Осим тога, уз ревизију нису достављене другачије одлуке Врховног касационог суда донете у идентичној или сличној чињеничној и правној ситуацији, а што би било од утицаја на одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе.

У смислу члана 8. став 1. тачка 3. Закона о ванредним ситуацијама ("Службени гласник РС" бр. 111/09, 92/11, 93/12), град представља елементарну непогоду, а у складу са одредбом члана 4. став 1. тачка 1. тог Закона, субјекти заштите су и државни органи. Одредбом члана 5. тачка а) тог закона утврђено је начело права на заштиту, којим је прописано да свако има право на заштиту од несрећа и катастрофа проузрокованих елементарним непогодама, а у смислу тачке г) истог члана, сходно начелу превентивне заштите, органи државне управе, органи аутономне покрајине и органи јединица локалне самоуправе, приликом обезбеђења заштите од елементарних непогода и других несрећа, приоритетно спроводе превентивне мере заштите у складу са својим надлежностима. Надлежност ових органа утврђена је истим Законом тако што је, сходно одредби члана 11. Закона о ванредним ситуацијама, утврђена надлежност МУП-а РС, који, између осталог, координира рад са свим субјектима система заштите и спасавања по питањима организације, планирања, припреме и спровођења мера и активности, превенције и смањења ризика, заштите и спасавања (тачка 5), организује систем осматрања, обавештавања, раног упозоравања и узбуњивања на територији Републике Србије (тачка 6), припрема и спроводи безбедоносну заштиту (члан 11. тачка 8. закона). То значи да Република Србија, преко надлежног сектора МУП-а, врши испоруку противградних ракета, обучава и финансира накнаду за рад стрелаца и даје дозволу за дејство противградних станица у

случају ванредних ситуација и елементарних непогода (градоносни облаци), па у случају штете настале тим штетним догађајем, тужена Република Србија јесте одговорна и дужна да исту накнади оштећенима, сходно одредби члана 35. Устава Републике Србије, члана 172. Закона о облигационим односима и цитираним правилима и начелима Закона о ванредним ситуацијама.

Из изложених разлога, Врховни суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, нити потреба уједначавања судске праксе и новог тумачења права, па је одлука као у ставу првом изреке овог решења донета у смислу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Ревизија тужене изјављена је против пресуде Вишег суда у Београду којом је, у односу на главни тужбени захтев, одбијена жалба тужене и потврђена првостепена пресуда за износ материјалне штете од 352.800,00 динара.

Тужиља је тужбу поднела 04.05.2018. године, а тада је средњи курс евра износио 118,1854 динара. Износ од 352.800,00 динара у односу на који добијаном пресудом Вишег суда у Београду је одбијена жалба тужене, као неоснована, и потврђена првостепена пресуда, износи 2.985,14 евра на дан подношења тужбе. Будући да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. Закона о парничном поступку, а чланом 479. став 6. истог закона је прописано да ревизија у споровима мале вредности није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић